

عنوان مقاله:

نقش دین و معنویت در تربیت انسان تمدنی (بررسی تاثیر نهادهای دعا و زیارت در تربیت انسان تمدنی)

محل انتشار:

همایش علمی - پژوهشی فتح الفتوح (۱) با موضوع تعلیم و تربیت تمدنی (سال: ۱۴۰۰)

تعداد صفحات اصل مقاله: ۱۶

نویسنده:

علیرضا اسکندری - فوق دیپلم

خلاصه مقاله:

دعا، برترین نوع عبادت است. ارتباط دعا با خداوند از لوازم تفکیک ناپذیر ایمان به پروردگار است. اوست که آرامش روح و روان را به مومنان متذکر می شود. شخص مومن با دعا و نیای ش به پیکار با یاس و ناامیدی برمی خیزد و حل مشکلات خود را از نیروی غیبی می طلبد. آثار تربیتی دعا در بعد معنوی عبارتند از: سلاح مومن در برابر امور منفی نفس، برگرداندن قضای الهی، خداشناسی، خودشناسی؛ و در بعد روانی عبارتند از: احساس موفقیت و پیشرفت در زندگی، آرامش قلبی، افزایش عزت نفس، تعالی روانشناختی و خودشکوفایی معنوی، رهایی از اندوه و گرفتاری ها. همان گونه که دعا، باب معرفت الله است، زیارت نیز باب معرفت ائمه معصومین «علیه السلام» است و انسان زائر از این باب، به عظمت امام پی می برد و به واسطه آن، درهای رحمت الهی را به سوی خود می گشاید و در یک فضای ملکوتی و معنوی قرار می گیرد. انسان زائر، با شناختی که از امام و حجت خدا پیدا می کند، نمونه عملی زندگی خود را یافته و به پیروی از امام، همان صراط مستقیمی را که به بهشت منتهی می شود، می پیماید. بنابراین، دعا و زیارت به عنوان دو روش در نظام تربیتی اسلام، مطرح می شوند و انسان ها می توانند با تکیه بر این دو روش تربیتی، خود را به بالا ترین مراحل کمال انسانی برسانند.

کلمات کلیدی:

دعا، زیارت، نظام تربیتی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1235345>

